

УДК 352/354:351.88(477)

Т.О. БІЛОЗЕРСЬКА, Київський міжнародний університет

РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ В УКРАЇНІ ЯК КРОК ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Ключові слова: публічна адміністрація, європейська інтеграція, адміністративна реформа, органи виконавчої влади та місцевого самоврядування

Відповідно до національного законодавства перспективною метою зовнішньої політики України постає її членство в Європейському Союзі (далі – ЄС) в результаті створення високорозвиненої, правової, цивілізованої європейської держави з високим рівнем життя, культури та демократії. Прийняття Основних напрямів зовнішньої політики України стало одним із перших кроків у напрямку розвитку нової демократичної та правової держави. В результаті тих змін у внутрішній та зовнішній політиці України, що відбулися на початку 90-х років ХХ століття, уся раніше створена система державного управління стала неефективною, зокрема, виявилася недосконалою організаційна побудова органів державної влади в Україні (у першу чергу слід акцентувати увагу на недостатньо ефективній діяльності Кабінету Міністрів України, міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, а також органів місцевого самоврядування, відсутності діючого механізму їх чіткої взаємодії, постійному дублюванні функцій окремими міністерствами та відомствами, надмірній концентрації функцій управління на вищих щаблях виконавчої влади). Таким чином, об'єктивною необхідністю виходу із зазначеної трансформаційної кризи, забезпечення сталого розвитку держави та реформування правової системи держави постало здійснення адміністративної реформи в Україні, без повноцінного проведення якої неможливе

системне та результативне проведення інших реформ, насамперед економічних та соціальних.

Усвідомлюючи актуальність та необхідність проведення адміністративної реформи, Президент України своїм Указом від 7.07.1997 року створив Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи, якою було розроблено Концепцію адміністративної реформи в Україні (далі – Концепція). Зміст адміністративної реформи, відповідно до зазначеної Концепції [1], полягає, з одного боку, у комплексній перебудові існуючої в Україні системи державного управління всіма сферами суспільного життя, а з іншого – у розбудові деяких інститутів державного управління, яких Україна ще не створила як суверенна держава. Таким чином, враховуючи зазначений зміст адміністративної реформи та погоджуючись з точною зору Є. Курінного [2], під адміністративною реформою будемо розуміти комплекс організаційно-правових заходів, спрямованих на трансформацію діючої системи і структури органів державного управління з метою забезпечення їх ефективного функціонування, вчасного та повного виконання покладених на них завдань, надійного забезпечення прав та законних інтересів людини й громадянина, а також на створення, у разі необхідності, нових інститутів державного управління.

Головною метою адміністративної реформи постає найповніше забезпечення конституційних прав та свобод громадян, правових засад організації державної влади, принципу верховенства права, гуманістичних вимог щодо діяльності держави шляхом створення такої системи органів державної влади, яка буде здатна істотно сприяти економічній стабільності в країні, підвищенню якісних стандартів життя та ефективності проведення економічних, політичних та соціальних реформ, надання високоякісних послуг населенню.

Для досягнення мети адміністративної реформи було вироблено низку завдань, що

мали першочергове значення. До основних завдань можна віднести: формування ефективної організації виконавчої влади як на центральному, так і на місцевому рівнях управління; формування сучасної системи місцевого самоврядування; запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних та громадських послуг; організація на нових засадах державної служби та служби в органах місцевого самоврядування; створення сучасної системи підготовки та перепідготовки управлінських кадрів [1]. В результаті проведеного аналізу завдань, які повинні бути вирішені під час адміністративної реформи, можна зробити висновок, що структурно-функціональні, організаційні та кадрові перетворення в Україні повинні торкнутися, у першу чергу, органів виконавчої влади та місцевого самоврядування. На нашу думку, така ситуація зумовлена тим, що органи виконавчої влади та місцевого самоврядування забезпечують реальне втілення у життя законів та інших нормативно-правових актів держави, впливають на найважливіші процеси суспільного розвитку, під час здійснення своїх повноважень безпосередньо взаємодіють з населенням, а отже, кожній людині має бути гарантовано реальне додержання та охорона належних їй прав і свобод у сфері публічної влади (у роботі під сферою публічної влади будемо розуміти сферу виконавчої влади та місцевого самоврядування), а також ефективний захист цих прав і свобод у випадках їх порушення.

Таким чином, враховуючи визначальну роль органів виконавчої влади та місцевого самоврядування у забезпеченні принципу верховенства права та пріоритету прав і свобод людини й громадянина, метою роботи було визначено дослідження основних передумов реформування органів виконавчої влади та місцевого самоврядування (тобто, публічної адміністрації, визначення та зміст якої буде надано у роботі дещо пізніше) в

Україні, з'ясування змісту та необхідності такого реформування з огляду на інтеграцію України до ЄС та сучасний політичний та соціально-економічний стан в країні. До зазначених вище першочергових завдань проведення адміністративної реформи, відповідно до точки зору радника Президента України І. Коліушка, можна також віднести: реформування міністерств з метою чіткого розмежування політичних та адміністративних функцій; зміцнення місцевого самоврядування шляхом реформування центральних органів виконавчої влади, створення умов, за яких органи місцевого самоврядування зможуть перебирати на себе окремі повноваження; проведення чіткої межі між політикою та адмініструванням, між посадами, тобто визначення тих посад, які підлягають політичному розподілу, та тих, які мають бути посадами державних службовців і при цьому залишатися аполітичними, як в усіх європейських країнах [3].

Вважаємо за необхідне зазначити, що останнім часом проведення адміністративної реформи в Україні тісно пов'язано з реалізацією конституційної реформи, змістом якої постає перерозподіл повноважень та відповідальності між Президентом, Урядом та Парламентом, мінімізація загрози владних повноважень, закладення прозорого механізму політичної відповідальності через формування урядової коаліції. На нашу думку, проведення конституційної реформи певною мірою ускладнило та пригальмувало процес проведення адміністративної реформи, оскільки і Президент, і Уряд, і Парламент в результаті отримання нових повноважень деякий час не зможуть виробити ефективний механізм прийняття рішень та визначити нові можливості органів виконавчої влади й місцевого самоврядування, що може дестабілізувати політичну ситуацію в Україні та дискредитувати імідж України на міжнародній арені. Вважаємо, що виникнення суперечок між Президентом, Урядом та Парламентом обумовлено тим, що зазначені суб'єкти державної влади були не зовсім готові до та-

ких змін. Крім того, погоджуючись з точкою зору колишнього міністра закордонних справ А. Зленка, слід зазначити, що певний дисбаланс серед вищих структур державної влади зумовлений недосконалістю самих конституційних змін, наявністю різночитань поправок до Конституції, що певним чином призводить до суперечок між вище зазначеними суб'єктами та підриває засади їх ефективного функціонування в умовах переходу країни до парламентсько-президентської республіки [4].

У результаті аналізу основних здобутків конституційної реформи, яка фактично розпочалася після проведення виборів до Верховної Ради України у березні 2006 року, можна зробити висновок про наявність певних протиріч у тексті змін до Конституції України [5], що свідчить про необхідність усунення різночитань поправок до Конституції шляхом проведення конституційного процесу у межах правового поля, набуття відповідності змін основним положенням Конституції. Вважаємо, що належне здійснення конституційного процесу в Україні сприятиме усуненню суперечок між різними органами державної влади щодо легітимності того чи іншого законодавчого акту та зменшенню кількості звернень до Конституційного Суду з приводу вирішення зазначених суперечок.

Але, слід зазначити, що проведення конституційної реформи постає вельми необхідним, оскільки включає модернізацію адміністративної реформи, оптимізацію системи державного управління, розвиток інститутів громадянського суспільства, реальне встановлення демократичних норм та політичної культури в Україні, що, у свою чергу, призведе до досягнення Україною того рівня політичної системи, що необхідний для вступу до Європейського Союзу, та налагодження якісного співробітництва з усіма країнами-членами ЄС у пріоритетних сферах суспільного життя. Отже, можна зробити висновок, що конституційна реформа в Україні носить об'єктивно обумовлений характер, а її належне продовження сприятиме своєчасному

проведенню адміністративної реформи (у тому числі реформуванню органів виконавчої влади та місцевого самоврядування) та досягненню європейських стандартів. Крім того, слід зазначити, що, зважаючи на ті зміни, які були внесені до Конституції України у зв'язку з реалізацією конституційної реформи, необхідно внести певні зміни у нормативно-правову базу, яка регламентує проведення адміністративної реформи, особливо у ті нормативні акти, які регламентують діяльність органів виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Підкреслюючи важливість правового забезпечення проведення адміністративної реформи в Україні, слід зазначити, що існування належної нормативно-правової бази є необхідною, але недостатньою умовою для належної реалізації адміністративної реформи, оскільки навіть найдосконаліші нормативні акти можуть не працювати з багатьох причин, а саме: через відсутність належної координації між органами влади, що займаються питаннями місцевого та регіонального розвитку; через наявність численних конфліктів між органами виконавчої влади та органами, посадовими особами місцевого самоврядування тощо. Вважаємо, що з метою усунення зазначених недоліків необхідно посилити інституційну підтримку здійснення державної політики у зазначеній сфері.

Отже, принципово важливим напрямком проведення адміністративної реформи в Україні, на якому у роботі вважалося за доцільне звернути увагу, постає формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення державного управління у сфері публічної влади. На нашу думку, даний напрям адміністративної реформи постає центральним, оскільки саме він пов'язаний з необхідністю впорядкування системи центральних органів виконавчої влади, підвищенням ефективності їх функціонування, посиленням провідної ролі міністерств як головних суб'єктів вироблення та реалізації державної політики у різноманітних галузях суспільного життя, реформуван-

ням системи місцевого самоврядування шляхом проведення муніципальної реформи.

Перш ніж перейти до вивчення особливостей реформування органів виконавчої влади та місцевого самоврядування шляхом формування публічної адміністрації в Україні, необхідно з'ясувати, що у подальшому дослідженні ми будемо розуміти під терміном «публічна адміністрація». Крім того, розуміння змісту та сутності зазначеного поняття набуває особливого значення у зв'язку з необхідністю вдосконалення діяльності органів публічної влади, приведення їх діяльності у відповідність до Копенгагенських критеріїв, налагодження якісно нового рівня співробітництва з країнами-членами ЄС у пріоритетних напрямках суспільного життя та, врешті-решт, набуття Україною повноправного членства в ЄС.

Слід наголосити, що термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС дозволяє зробити висновок, що у європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба» [6]. Виходячи із того, що до «публічної адміністрації» відносяться органи публічної влади, розглянемо, що у праві ЄС розуміється під цими органами. Це: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права або діями держав-членів; органи, наділені достатніми суверенними повноваженнями країни, які з формальної точки зору не є частиною адміністративного апарату держави-члена, але структура та завдання якого визначені в законі (причому ці завдання належать сфері функціонування держави)» [6]. Таким чином, можна зробити висновок, що у вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміється система органів публічної влади, які здійсню-

ють свої завдання у сфері функціонування держави виключно в інтересах суспільства.

У широкому сенсі в європейському праві до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції [7]. Водночас, як зазначається у Резолюції щодо публічної (державної) відповідальності [8], під «публічною владою» (або органами публічної влади), слід розуміти: будь-яку установу публічного права (включаючи державу, регіональні та місцеві органи державної влади, незалежні публічні підприємства) та будь-яких фізичних осіб під час виконання ними повноважень офіційних органів. Таким чином, вважаємо, що у широкому сенсі до «публічної адміністрації» крім органів публічної влади, органів, що виконують делеговані їм органами публічної влади функції, відносяться незалежні публічні підприємства та будь-які фізичні особи під час виконання ними повноважень офіційних органів.

Підтвердженням існування тлумачення терміну «публічна адміністрація» у широкому та у вузькому сенсі постає постають також роботи європейських вчених, які під поняттям «публічна адміністрація» розуміють: сукупність органів, установ та організацій, які здійснюють адміністративні функції; адміністративна діяльність, яка здійснюється цією адміністрацією в інтересах суспільства; сфера управління публічним сектором з боку тієї ж публічної адміністрації [9]. Так, наприклад, Марек Беньо, під терміном «публічна адміністрація» розуміє сукупність організаційних дій, діяльності та заходів, які виконуються різними суб'єктами, органами та інституціями на основі закону та у межах визначених законом форм для досягнення публічного інтересу [10].

На сьогоднішній день у нормативно-правових актах України та у працях окремих науковців вже застосовується поняття «публічна адміністрація», але, на жаль, у вітчизняній науці остаточно не сформовано єдиного підходу щодо визначення даної категорії.

До недавнього часу в юридичній науці застосовувалися два незалежні терміни: «державне управління» та «місьцеве самоврядування». Але, в результаті вивчення практики західноєвропейських країн та національного досвіду, вважаємо, що ці два поняття необхідно розглядати як одне ціле, оскільки з метою найбільш ефективного здійснення державного управління та місцевого самоврядування необхідні спільні та узгоджені зусилля усіх зацікавлених сторін, тобто органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, спрямовані на досягнення чітко визначеного та погодженого результату. Таким чином, вважаємо, що органи виконавчої влади, що здійснюють виконавчо-розпорядчу діяльність, та органи місцевого самоврядування, що розв'язують значну частину місцевих справ, управляють ними в інтересах суспільства та формуються навколо органів виконавчої влади, необхідно розглядати як одне ціле, тобто як систему публічної влади, яка здійснює адміністративно-управлінські функції, а основні складові частини такої системи доповнюють та взаємодіють одна з одною з метою забезпечення як інтересів держави, так і інтересів суспільства.

Слід зазначити, що, наприклад, В.Б. Авер'янов, І. Коліушко, В.П. Тимошук під терміном «публічна адміністрація» пропонують розуміти сукупність органів виконавчої влади та органів виконавчого самоврядування, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції [11, 12]. Крім того, надаючи визначення цього поняття, В.Б. Авер'янов акцентує увагу на тому, що «державне управління, яке було домінуючим за радянських часів, зараз не відповідає сучасному стану суспільного розвитку, оскільки передбачає прямий вплив, тобто наявність відносин підпорядкування, а відносно більшості суспільних явищ та відносин повинно здійснюватися регулювання, а не управління». Погоджуючись щодо втрати терміном «державне управління» своєї

значущості, вважаємо за необхідне підкреслити, що, оскільки до складу публічної адміністрації входять не лише органи виконавчої влади, але й органи місцевого самоврядування, категорія «державне управління» не в змозі на теоретичному рівні сприяти визначенню основних засад місцевого самоврядування та взаємодії органів місцевого самоврядування з органами виконавчої влади, а отже належним чином забезпечити ефективне функціонування публічної адміністрації в Україні.

Таким чином, повертаючись до визначення поняття «публічна адміністрація» вважаємо за можливе з урахуванням європейського досвіду та визначення, наданого В.Б. Авер'яновим, І. Коліушко, В.П. Тимошук, навести узагальнене визначення зазначеного поняття: це система органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації у випадку делегування ним органами виконавчої влади та місцевого самоврядування частини своїх повноважень та будь-які інші суб'єкти, які здійснюють публічно-управлінські функції, сукупність організаційних дій та заходів, які виконуються ними у певних рамках, визначених законом, з метою досягнення публічного інтересу та надійного забезпечення прав й свобод людини і громадянина.

Як вже зазначалося у роботі, одними із пріоритетних завдань адміністративної реформи в Україні були визначені формування ефективної організації виконавчої влади; формування сучасної системи місцевого самоврядування; запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних та громадських послуг. Враховуючи той факт, що до публічної адміністрації передусім відносяться органи виконавчої влади та місцевого самоврядування, можна зробити висновок, що одним із першочергових завдань адміністративної реформи постає реформування публічної адміністрації в Україні.

Необхідність проведення реформування публічної адміністрації була зумовлена невідповідністю чинної системи органів виконавчої влади та місцевого самоврядування принципам демократії, європейським стандартам та їх надмірною централізацією. Причинами такого стану, як заявив Голова Центру політико-правових реформ І. Коліушко на науковому семінарі, що відбувся у Львові 3.10.2005 року, є незавершеність трансформації Кабінету Міністрів України в орган політичного керівництва; неефективна організація діяльності міністерств; малораціональна система органів виконавчої влади на центральному рівні; неефективна організація публічної влади на регіональному та місцевому рівнях; неефективне місцеve самоврядування; відсутність паритетних засад у відносинах особи з такими органами [13]. Крім того, вважаємо, що необхідність проведення реформи публічної адміністрації була зумовлена необхідністю зміни командно-адміністративної системи управління на демократичну. Усі наведені вище причини спряли початку проведення реформи публічної адміністрації в Україні, оскільки без налагодження ефективної та якісно працюючої в інтересах громадянина системи органів виконавчої влади та місцевого самоврядування проведення регіональних чи галузевих реформ, а у першу чергу адміністративної реформи, не буде того результату, на який чекає суспільство.

Відповідно до проекту Концепції реформування публічної адміністрації в Україні [14], який був розроблений Центром політико-правових реформ, реформування публічної адміністрації постає виконанням суспільного замовлення на ефективні, відповідальні та відкриті інститути виконавчої влади і територіального самоврядування, а відтак і на належне врядування. Метою реформування публічної адміністрації постає створення ефективної системи публічної адміністрації, пріоритетним завданням якої буде надання якісних публічних послуг, утвердження поваги до людини з боку публічних інституцій

шляхом створення такої системи публічної адміністрації, пріоритетом у діяльності якої є людина.

Серед основних завдань проведення реформи публічної адміністрації можна виділити наступні: формування стабільної та ефективної організації і діяльності виконавчої влади; організації професійної, політично нейтральної та відкритої публічної цивільної служби (служби в органах виконавчої влади та місцевого самоврядування); створення системи спроможного місцевого самоврядування; зміцнення статусу громадянина у відносинах з органами публічної адміністрації; гарантування підконтрольності публічної адміністрації політичній владі та суспільству [14]. В результаті аналізу основних завдань реформи публічної адміністрації можна зробити висновок, що вони у своїй більшості співпадають із тими завданнями, що стояли на початку проведення адміністративної реформи. Але, у той же час слід зазначити, що завдання реформи публічної адміністрації постають більш конкретизованими, враховують ті зміни, що відбулися в державі та суспільстві останнім часом, зокрема, початок проведення конституційної реформи, євроінтеграційні кроки. Отже, вважаємо, що здійснення широкомасштабної реформи публічної адміністрації постає певним кроком у напрямку подальшого проведення адміністративної реформи в Україні, який суттєво відрізняється за глибиною, якістю розробки, а також послідовністю різних напрямів реформування. Але, слід зазначити, що під час проведення реформування публічної адміністрації в Україні необхідно обов'язково враховувати досвід проведення адміністративної реформи 1998-2007 років, як позитивні, так і негативні наслідки її проведення, з метою недопущення ускладнень та протиріч або своєчасного їх усунення.

Реформування публічної адміністрації в Україні повинно проводитись відповідно до принципів законності, верховенства права, відкритості, відповідальності, пропорційності, підконтрольності та ефективності [14].

Але, на нашу думку, на першому місці повинен знаходитись принцип служіння людині, громадянину та суспільству в цілому, оскільки пріоритет прав і свобод людини та громадянина є однією із вимог, дотримання яких постає неодмінною умовою майбутнього членства України в Європейському Союзі. Крім того, вважаємо, що дотримання зазначеного принципу сприятиме усуненню «бар'єру» між владою та населенням, вдосконаленню діяльності органів публічної влади, забезпечить стабільність інститутів публічної адміністрації.

Особливу увагу у рамках даного дослідження вважалося за необхідне приділити існуванню «зеленої» та «білої» книг під назвою «Реформування публічної адміністрації» та «Реформа публічної адміністрації в Україні». Слід зазначити, що в країнах-членах Європейського Союзу практика розробки та опублікування таких книг постає результатом публічного процесу формування політики та ухвалення урядових рішень, є звичним інструментом роботи посадових осіб, що забезпечує ефективність, відкритість, послідовність і передбачуваність роботи урядів у цих країнах.

Завданням «зеленої» книги постає порушення конкретної проблеми у певній сфері державної політики, у нашому випадку, у сфері органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, визначення її масштабів і суспільних груп, зацікавлених у її вирішенні, щоб допомогти уряду привернути увагу зацікавлених сторін і громадян до цієї проблеми, а також з'ясувати їх ставлення до можливих способів її вирішення [15, с.8]. Слід зазначити, що для урядовців підготовка «зеленої» книги «Реформування публічної адміністрації» постає одним із способів передбачення можливої реакції суспільства на майбутні урядові рішення у сфері реформування публічної адміністрації в Україні та завчасного їх коригування. У результаті вивчення основних положень «зеленої» книги [15] можна зробити висновок, що вона постає одним із способів розробки прозорої та

ефективної політики з питань реформування органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, в результаті належного ведення якої можливо створити таку систему публічної адміністрації європейського зразка, яка надаватиме адміністративні послуги населенню на належному рівні.

«Біла» книга розробляється після проведення консультацій з громадськістю щодо основних положень «зеленої» книги (що постає так званим «пілотним» проектом), в результаті яких розробляються певні пропозиції щодо усунення виявлених недоліків та подолання протиріч. На нашу думку, в результаті роботи над «білою» книгою відбувається поглиблення взаємодії Уряду з громадськістю. Зазвичай такі документи, у яких враховано підсумки обговорення «зеленої» книги, започатковують серію консультацій щодо оцінки можливих варіантів політики. Коли вдається віднайти варіант рішення, прийнятний водночас і для політичного керівництва, і для основних зацікавлених сторін у суспільстві, пропозиції, викладені у «білій» книзі, перетворюються на політичне рішення, що вноситься на розгляд Кабінету Міністрів або Верховної Ради у вигляді проекту законодавчого акту [16, с. 8]. Таким чином, можна зробити висновок, що вихід «білої» книги «Реформа публічної адміністрації в Україні» постає логічним продовженням «зеленої» книги з аналогічною назвою, у якому враховано пропозиції та рекомендації щодо подолання політичної кризи в українському суспільстві.

Але, слід зазначити, що «зелену» та «білу» книги з проблем реформування публічної адміністрації у жодному разі не можна сприймати як альтернативу нормативно-правовим актам, що були прийняті з цієї ж тематики, або застосовувати замість цих актів, оскільки у книгах міститься ретельний аналіз ситуації, що склалася в країні у сфері органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, визначено коло проблемних питань та запропоновано певні шляхи їх усунення, а нормативно-правовий акт може бути

прийнятий на основі цих книг або враховувати окремі моменти, що були в них висвітлені.

Таким чином, в результаті проведеного дослідження можна зазначити, що його новизною постає той факт, що воно є однією із перших у вітчизняній юридичній науці спроб визначення передумов проведення реформи публічної адміністрації в Україні (з урахуванням європейської інтеграції та адміністративної й конституційної реформ). Крім того, у дослідженні в результаті аналізу європейського досвіду та праць українських науковців надано авторське бачення поняття «публічна адміністрація», визначено основний принцип, відповідно до якого повинна проводитися реформа публічної адміністрації в Україні (пріоритет права та свобод людини та громадянина), враховуючи прагнення України набути повноправного членства в Європейському Союзі. Слід зазначити, що особливої актуальності та значущості набуває дослідження основних напрямків проведення реформування публічної адміністрації в Україні, яке не було здійснено у даній роботі виключно через обмеженість її обсягу. Отже, вважаємо за необхідне особливу увагу у наступних дослідженнях приділити аналізу найбільш суттєвих напрямків реформування публічної адміністрації в Україні та виробленню певних висновків та рекомендацій щодо їх проведення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Концепція адміністративної реформи в Україні. –К., 1998. –62 с.
2. Чи можна сподіватися на успіх адміністративної реформи в Четвертій республіці? // Голос України. –№ 227. –2.12.1997.
3. Адмінреформа: pro et contra [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://uwtoday.com.ua/print.asp?NID=1937&LID=1>.
4. Мосенцева Т. Конституційна реформа: внутрішні та зовнішні чинники (інтерв'ю з экс-міністром закордонних справ А. Зленком) // День. –№ 36. –28.02.2007.
5. Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8.12.2004 р. // ВВР України. –2005. –№ 2. –Ст.44.
6. Гнидюк Н. Визначення поняття публічної адміністрації в ACQUIS COMMUNAUTAIRE // Законодавство України: Наук.-практ. коментар. –2006. –№ 10. –С.74-77.
7. Комашко М.В. Деякі проблемні питання делегування повноважень у сфері здійснення місцевого самоврядування // Держава та регіони. Сер.: Право. –2001. –№ 2. –С.27-31.
8. Recommendation No. R(84) 15 relating to public liability [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://www.coe.int>.
9. Пухтецька А. «Європейський адміністративний простір» як новела української адміністративно-правової науки: понятійно-термінологічна характеристика // Юридична Україна. –2006. –№ 8. –С.41-45.
10. Беньо М. Вплив теорії публічної адміністрації на розвиток адміністративного права (приклад Польщі) // Законодавство України: Наук.-практ. коментар. –2006. –№ 7. –С.8-12.
11. Авер'янов В.Б. Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії // Право України. –2003. –№ 5. –С.117.
12. Коліушко І., Тимошук В. Реформа публічної адміністрації на місцевому та регіональному рівні як один із напрямків адміністративної реформи [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://www.municipal.gov.ua/fond/default.asp?cid=1139>.
13. У Львові презентували адміністративну реформу [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://portal.lviv.ua/news/2005/10/03/135304.html>.
14. Проект Концепції реформування публічної адміністрації в Україні [Електронний ресурс]. –Режим доступу: http://www.pravo.org.ua/files/administr/Konceptsiya_reform_publ_admin_2.doc.
15. Реформування публічної адміністрації:

Зелена книга. –К.: Київська типографія, 2006. –48 с.

16. Реформа публічної адміністрації в

Україні: Біла книга. –К.: Київська типографія, 2006. –57 с.

Білозерська Т.О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції // Форум права. -2007. -№ 2. -С.11-19 [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2007-2/07btodei.pdf>

Досліджено передумови реформування органів виконавчої влади та місцевого самоврядування в Україні, з'ясовано зміст та необхідність такого реформування з огляду на інтеграцію України до Європейського Союзу та сучасний політичний й соціально-економічний стан в країні; з'ясовано сутність поняття «публічна адміністрація» та наведено його узагальнене визначення; проаналізовано досвід Європейського Союзу щодо реформування публічної адміністрації та обґрунтовано доцільність впровадження деяких європейських ініціатив під час реформування публічної адміністрації в Україні.

Белозерская Т.О. Реформирование публичной администрации в Украине как шаг к европейской интеграции

Исследованы предпосылки реформирования органов исполнительной власти и местного самоуправления в Украине, выяснено содержание и необходимость такого реформирования с учетом интеграции Украины в Европейский Союз и современного политического и социально-экономического положения в стране; выяснена сущность понятия «публичная администрация» и приведено его обобщенное определение; проанализирован опыт Европейского Союза в области реформирования публичной администрации и обоснована целесообразность внедрения некоторых европейских инициатив в процессе реформирования публичной администрации в Украине.

Belozerskaja T.O. Reforming of public administration in Ukraine as a step to the European integration

Preconditions of reforming of enforcement authorities and local self-management in Ukraine are investigated, the maintenance and necessity of such reforming is found out in view of integration of Ukraine in the European Union and modern political and social and economic position in the country; the essence of concept «public administration» is found out and its generalized definition is given; experience of the European Union is analyzed in the field of reforming public administration and the expediency of introduction of some European initiatives is proved during reforming public administration in Ukraine.